

voorzien in de mogelijkheid het stellen van regels geheel of gedeeltelijk door te schuiven naar een buitenwettelijk instrument als een beeldkwaliteitplan. Verweerder heeft dit miskend.

2.13.8. Gelet op het vorenstaande, daarbij mede in aanmerking genomen de door de gemeenteraad met de verwijzing naar het beeldkwaliteitplan beoogde beperkte toepassing van de uitwerkingsregel, is de gehele zin 'Bij de uitwerking kan hiervan worden afgeweken ten behoeve van incidentele overschrijdingen tot ten hoogste 30 m op beeldbepalende locaties, een en ander overeenkomstig het gestelde in lid 2 ten aanzien van het beeldkwaliteitsplan.' in artikel 3, derde lid, onder a, sub 2, van de planvoorschriften in strijd met artikel 11 van de WRO. (...)

06-26

ABRvS 2 november 2005, nr. 200405782/1, Haaksbergen/bestemmingsplan 'Buitengebied'

Verweerder heeft niet aan appellanten, maar aan de gemeenteraad gevraagd naar bijzondere feiten en omstandigheden die, na het doorlopen van de procedure tot afwijking van het streekplan, goedkeuring van delen van het bestemmingsplan die in strijd zijn met het streekplanbeleid zouden kunnen rechtvaardigen. Aangezien de gemeenteraad, als vaststeller van het plan, verantwoordelijk is voor de inhoud van het plan, acht de Afdeling deze handelwijze niet onjuist of onredelijk. Uit een oogpunt van zorgvuldige besluitvorming zou het wel de voorkeur hebben verdiend indien verweerder daarnaast zelfstandig dan wel middels de gemeenteraad aan appellanten de gelegenheid zou hebben geboden tot het aanvoeren van bijzondere feiten of omstandigheden.

Appellanten hebben door op grond van een nog niet onherroepelijk goedgekeurde bestemming vergunningvrij te bouwen, het risico genomen dat het aldus gebouwde niet blijvend ten behoeve van of ten dienste van permanente bewoning zou mogen worden gebruikt. Dit risico dient voor rekening van appellanten te blijven.

Verweerder is niet gehouden zelfstandig onderzoek te verrichten naar bijzondere feiten of omstandigheden die kunnen nopen tot goedkeuring dan wel onthouding van goedkeuring onder afwijking van het streekplanbeleid. Zoals volgt uit het bepaalde in artikel 9 van het Besluit op de ruimtelijke ordening 1985, rust in het kader van de voorbereiding en vaststelling van een bestemmingsplan op het gemeentebestuur de verplichting tot het verrichten van het benodigde onderzoek. De taak van verweerder in het kader van het nemen van een besluit omtrent de goedkeuring van een bestemmingsplan, bestaat uit het beoordelen of het door de gemeenteraad vastgestelde plan in overeenstemming is met een goede ruimtelijke ordening en het recht. Daarbij kan onder omstandigheden op verweerder de plicht rusten aanvullend onderzoek te verrichten op basis van de door het gemeentebestuur ten aanzien van bepaalde plandelen verstrekte gegevens.

Wet op de Ruimtelijke Ordening, artikel 27, derde lid

Besluit op de ruimtelijke ordening 1985, artikel 9

Bij besluit van 29 november 2000 heeft de gemeenteraad van Haaksbergen, op voorstel van het college van burgemeester en wethouders van 21 november 2000, vastgesteld het bestemmingsplan 'Buitengebied'.

Verweerder heeft bij zijn besluit van 19 juni 2001 beslist over de goedkeuring van het bestemmingsplan.

Bij uitspraak van 11 juni 2003, no. 200103688/1, heeft de Afdeling dit besluit op een aantal onderdelen vernietigd.

Verweerder heeft bij zijn besluit van 22 juni 2004, kenmerk RWB/2003/1811, voor zover nodig opnieuw beslist omtrent de goedkeuring.

(...)

2.5. Met het plan wordt beoogd het buitengebied van de gemeente Haaksbergen van een actuele juridisch-planologische regeling te voorzien.

2.6. [appellanten sub 17] stellen dat verweerder ten onrechte heeft nagelaten om de indieners van bedenkingen voorafgaand aan het nemen van zijn nieuwe besluit omtrent goedkeuring van het bestemmingsplan opnieuw te horen.

2.6.1. Uit de stukken blijkt dat verweerder de indieners van bedenkingen voorafgaand aan zijn eerste besluit omtrent goedkeuring van het plan, overeenkomstig artikel 27, derde lid, van de WRO in de gelegenheid heeft gesteld hun bedenkingen tijdens een hoorzitting nader toe te lichten. In dit artikel is geen algemene verplichting opgenomen om, na vernietiging van de eerdere beslissing omtrent de goedkeuring van het bestemmingsplan, opnieuw de gelegenheid te bieden tot het geven van een nadere mondelinge toelichting op de schriftelijk ingediende bedenkingen.

Voor zover appellanten betogen dat verweerder met het oog op een zorgvuldige besluitvorming aan hen de mogelijkheid had moeten bieden bijzondere feiten en omstandigheden aan te voeren die een afwijking van het streekplanbeleid zouden kunnen rechtvaardigen, overweegt de Afdeling als volgt. Verweerder heeft niet aan appellanten, maar aan de gemeenteraad gevraagd naar bijzondere feiten en omstandigheden die, na het doorlopen van de procedure tot afwijking van het streekplan, goedkeuring van delen van het bestemmingsplan die in strijd zijn met het streekplanbeleid zouden kunnen rechtvaardigen. Aangezien de gemeenteraad, als vaststeller van het plan, verantwoordelijk is voor de inhoud van het plan, acht de Afdeling deze handelwijze van verweerder niet onjuist of onredelijk. Uit een oogpunt van zorgvuldige besluitvorming zou het de voorkeur hebben verdiend indien verweerder daarnaast zelfstandig dan wel middels de gemeenteraad aan appellanten de gelegenheid zou hebben geboden tot het aanvoeren van bijzondere feiten of omstandigheden. Het feit dat verweerder dit heeft nagelaten, geeft evenwel geen aanleiding voor het oordeel dat het bestreden besluit onzorgvuldig tot stand is gekomen.

2.10. Verweerder acht de aan eenentachtig plandelen voor gronden met recreatiewoningen toegekende bestemming 'Woondoeleinden' in strijd met een goede ruimtelijke ordening. Daartoe verwijst hij

naar het streekplanbeleid op grond waarvan nieuwe burgerwoningen in het buitengebied zijn uitgesloten. Om deze reden heeft verweerder goedkeuring onthouden aan vijfenvijftig van deze plandelen. Aangezien ten aanzien van de overige zesentwintig plandelen onherroepelijke bouwvergunningen zijn verleend voor de verbouwing of uitbreiding van een recreatiewoning tot woonhuis, heeft hij besloten tot afwijking van het streekplanbeleid en heeft hij goedkeuring aan deze plandelen verleend.

(...)

2.10.1. Het college van burgemeester en wethouders van Haaksbergen stelt dat verweerder ten onrechte goedkeuring heeft onthouden aan de genoemde vijfenvijftig plandelen met de bestemming 'Woondoeleinden'.

[appellant sub 1] (...) en [appellant sub 53] stellen dat verweerder ten onrechte goedkeuring heeft onthouden aan de plandelen met de bestemming 'Woondoeleinden' voor de gronden met hun woning. Appellanten stellen dat het besluit van verweerder in zoverre is genomen in strijd met het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Daartoe voeren zij aan dat voor de bouw of uitbreiding van hun recreatiewoningen ook bouwvergunningen zijn verleend dan wel bouwvergunningvrije uitbreidingen hebben plaatsgevonden (...).

Zij stellen voorts dat niet alleen verleende bouwvergunningen maar ook andere bijzondere feiten of omstandigheden kunnen nopen tot afwijking van het streekplan. (...)

2.10.4. (...)

Door appellanten is niet bestreden het door verweerder gehanteerde uitgangspunt dat in de in rechte niet meer aantastbare bouwvergunningen voor de verbouwing of uitbreiding van een recreatiewoning tot woonhuis, het recht ligt besloten de op basis van deze vergunningen tot woonhuis verbouwde recreatiewoningen te mogen gebruiken voor permanente bewoning. De Afdeling acht dit uitgangspunt niet onredelijk. In het licht van dit uitgangspunt heeft verweerder groot gewicht kunnen toekennen aan het rechtszekerheidsbeginsel en heeft hij in dat beginsel grondslag kunnen vinden tot afwijking van het streekplanbeleid. In hetgeen appellanten hebben

aangevoerd ziet de Afdeling geen aanleiding voor het oordeel dat het bestreden besluit in zoverre anderszins is voorbereid of genomen in strijd met het recht. Hieruit volgt dat verweerder in zoverre terecht onder afwijking van het streekplanbeleid goedkeuring heeft verleend aan het plan. (...)

2.10.6. Ten aanzien van het beroep op het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel van de overige in 2.10.1 en 2.10.2 genoemde appellanten, overweegt de Afdeling als volgt. (...)

Ook het feit dat appellanten vergunningvrij uitbreidingen van hun panden hebben gerealiseerd, geeft geen aanleiding voor het oordeel dat verweerder in strijd met het gelijkheidsbeginsel heeft besloten.

Daartoe overweegt de Afdeling als volgt. Op grond van het Besluit bouwvergunningvrije en lichtbouwvergunningplichtige bouwwerken (Bblb) is het, onder bepaalde voorwaarden, mogelijk zonder bouwvergunning bouwwerken van ondergeschikte aard op te richten aan of bij een voor permanente bewoning bestemde woning. De door appellanten op grond van het Bblb opgerichte bouwwerken mochten derhalve slechts worden opgericht omdat de bestemming 'Woondoeleinden' enige tijd in werking was. Gedurende deze tijd mocht bouwvergunningvrij worden gebouwd en mocht het aldus gebouwde ten behoeve van of ten dienste van permanente bewoning worden gebruikt. De omstandigheid dat de bouwwerken die van ondergeschikte aard zijn vergunningvrij mochten worden gebouwd, leidt echter niet tot het oordeel dat verweerder in verband daarmee thans opnieuw in zoverre goedkeuring aan de bestemming 'Woondoeleinden' had moeten geven. Daarbij is van belang dat de bij besluit van 19 juni 2001 verleende goedkeuring aan de bestemming 'Woondoeleinden' niet onherroepelijk was en ophield te bestaan bij de in het procesverloop genoemde uitspraak van de Afdeling waarbij de goedkeuring van de bestemming 'Woondoeleinden', voor zover hier van belang, werd vernietigd. Appellanten wisten dit, of konden dit redelijkerwijs weten en hebben door op grond van een nog niet onherroepelijk goedgekeurde bestemming vergunningvrij te bouwen, het risico genomen dat het aldus gebouwde niet blijvend ten behoeve van of ten dienste van permanente bewoning zou mogen worden

gebruikt. Dit risico dient voor rekening van appellanten te blijven. Verweerder heeft in zoverre dan ook evenmin in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel gehandeld.

(...)

2.10.10. Voor zover appellanten stellen dat ook andere bijzondere feiten of omstandigheden dan onherroepelijk verleende bouwvergunningen kunnen nopen tot afwijking van het streekplan, overweegt de Afdeling als volgt.

In artikel 6, lid A., van de planvoorschriften is, voor zover hier van belang, bepaald dat de gronden aangewezen voor 'Woondoeleinden' bestemd zijn voor woningen. In artikel 15, lid A., van de planvoorschriften is bepaald dat de gronden op de plankaart aangewezen voor 'Zomerhuizen' bestemd zijn voor recreatief verblijf in zomerhuizen. De plandelen met de bestemming 'Woondoeleinden' waaraan verweerder goedkeuring heeft onthouden, zijn in strijd met het streekplanbeleid. De door appellanten bestreden plandelen met de bestemming 'Zomerhuizen' zijn in overeenstemming met het streekplanbeleid.

Anders dan appellanten stellen is verweerder niet gehouden om zelfstandig onderzoek te verrichten naar bijzondere feiten of omstandigheden die kunnen nopen tot goedkeuring dan wel onthouding van goedkeuring onder afwijking van het streekplanbeleid. Zoals volgt uit het bepaalde in artikel 9 van het Besluit op de ruimtelijke ordening 1985, rust in het kader van de voorbereiding en vaststelling van een bestemmingsplan op het gemeentebestuur de verplichting tot het verrichten van het benodigde onderzoek. De taak van verweerder in het kader van het nemen van een besluit omtrent de goedkeuring van een bestemmingsplan, bestaat uit het beoordelen of het door de gemeenteraad vastgestelde plan in overeenstemming is met een goede ruimtelijke ordening en het recht.

Daarbij kan onder omstandigheden op verweerder de plicht rusten om aanvullend onderzoek te verrichten op basis van de door het gemeentebestuur ten aanzien van bepaalde plandelen verstrekte gegevens. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting blijkt in dit verband dat verweerder het gemeentebestuur in algemene zin heeft gevraagd feiten en om-

standigheden aan te leveren die een afwijking van het streekplanbeleid zouden kunnen rechtvaardigen. Het door verweerder verrichte onderzoek en de daarop gebaseerde afweging is vervolgens gebaseerd op de door de gemeenteraad verstrekte gegevens. Uit het vorenstaande volgt dat dit niet onjuist is. In dit verband wijst de Afdeling overigens op hetgeen hiervoor onder 2.6.1 is overwogen. In hun bedenkingen noch in beroep hebben appellanten bijzondere feiten of omstandigheden vermeld die aanleiding geven voor het oordeel dat verweerder in redelijkheid niet aan het streekplanbeleid heeft kunnen vasthouden.

(...)

Annotatie

1. Op twee elementen uit bovenstaande uitspraak wil ik nader ingaan: de besluitvorming door gedeputeerde staten en het rechtszekerheidsbeginsel in relatie tot het Besluit bouwvergunningvrije en lichtbouwvergunningplichtige bouwwerken (Bblb).

2. De casus kan als volgt worden samengevat. De gemeenteraad had op grond van het door hem gehanteerde stelsel van cumulatieve voorwaarden aan een groot aantal recreatiewoningen in het plangebied de bestemming 'Woondoeleinden' toegekend. De desbetreffende plandelen verkregen de goedkeuring van gedeputeerde staten. De Afdeling vernietigde deze beslissing omdat de woonbestemmingen in strijd waren met het streekplan en niet duidelijk was welke bijzondere feiten en omstandigheden tot afwijking van het streekplan noopten (ABRvS 11 juni 2003, nr. 200103688/1, r.o. 2.7.20). In het kader van de voorbereiding van hun nieuwe besluit hebben gedeputeerde staten de gemeenteraad naar bijzondere feiten en omstandigheden gevraagd. In hun nieuwe besluit onthielden gedeputeerde staten goedkeuring aan vijftien van de eenentachtig plandelen met een woonbestemming.

3. Appellanten voeren in beroep nog al eens aan dat de besluitvorming door gedeputeerde staten onzorgvuldig is geweest omdat in hun ogen met betrekking tot de hoorzitting iets fout is gegaan. Veelal is de klacht dat de bedenkingen niet herkenbaar in het verslag van de hoorzitting terugkeren of dat appellanten niet of onvoldoende in de gelegenheid zijn gesteld hun bedenkingen kenbaar te maken of toe te

lichten. In dit geval is de klacht dat gedeputeerde staten niet opnieuw een hoorzitting hebben georganiseerd (r.o. 2.6).

4. Deze beroepsgrond wordt aangevoerd in de procedure tegen het goedkeuringsbesluit dat na de vernietiging van het eerste goedkeuringsbesluit is genomen.¹ De Afdeling overweegt dat in artikel 27, derde lid, van de WRO niet de algemene verplichting is opgenomen om, na vernietiging van het eerste goedkeuringsbesluit, opnieuw de gelegenheid te bieden tot het geven van een nadere mondelinge toelichting op de schriftelijk ingediende bedenkingen. Maar, zo overweegt de Afdeling bovendien, uit een oogpunt van zorgvuldige besluitvorming zou het de voorkeur hebben verdiend als verweerder, zelfstandig dan wel via de gemeenteraad, appellanten de gelegenheid zou hebben geboden tot het aanvoeren van bijzondere feiten en omstandigheden. Mogelijk heeft hier een rol gespeeld dat bij het nader onderzoek door gedeputeerde staten een misverstand was opgetreden. Gedeputeerde staten bedoelden te vragen naar *alle* bijzondere feiten en omstandigheden, waaronder verleende bouwvergunningen. Vanuit de gemeente is echter alleen een overzicht van de verleende bouwvergunningen verstrekt, in de veronderstelling dat ook alleen daarom was gevraagd. Appellanten die meenden dat er nog andere bijzondere feiten en omstandigheden speelden, hebben voorafgaand aan het tweede goedkeuringsbesluit dus geen inbreng kunnen leveren en stonden zagezegd met 0-1 achter. De overweging 'Uit een oogpunt van zorgvuldige besluitvorming zou het de voorkeur hebben verdiend (...)' heeft niet tot de conclusie geleid dat het besluit onzorgvuldig tot stand is gekomen. Hierbij heeft nadrukkelijk een rol gespeeld dat de gemeenteraad, als vaststeller van het plan, verantwoordelijk is voor de inhoud ervan.

5. Verderop in de uitspraak (r.o. 2.10.10.) geeft de Afdeling nogmaals aan dat gedeputeerde staten niet gehouden zijn zelfstandig onderzoek te verrichten naar bijzondere feiten en omstandigheden die kunnen nopen tot (onthouding van) goedkeuring onder afwijking van het streekplanbeleid. Onder omstandigheden kan op gedeputeerde staten echter wel de

1. Zie ook mr. drs. M. Erkens, 'Het goedkeuringsbesluit na vernietiging', *Gemeentestem* 2004, 7220, nr. 206.

plicht rusten aanvullend onderzoek te verrichten op basis van de door het gemeentebestuur ten aanzien van bepaalde plandelen verstrekte gegevens. Aan die verplichting hebben gedeputeerde staten voldaan door de gemeente om nadere informatie te vragen. De door gedeputeerde staten gemaakte afwijking is gebaseerd op de aangeleverde gegevens. De Afdeling acht dit niet onjuist.

6. Bij het tweede goedkeuringsbesluit spelen al dan niet verleende bouwvergunningen een belangrijke rol. Bij het bepalen van de bestemming en bij het eerste goedkeuringsbesluit is dit echter geen criterium geweest. Aangezien in tweede instantie aan een fors aantal woonbestemmingen goedkeuring is onthouden, zijn thans belanghebbenden in beroep voor wie eerder in de procedure geen aanleiding bestond bijzondere feiten en omstandigheden aan te voeren die nopen tot afwijking van het streekplanbeleid. In deze situatie kan het gebeuren dat een heel nieuw aspect bij de beoordeling een grote rol gaat spelen, zonder dat belanghebbenden in de voorfase informatie hebben kunnen aanleveren of anderszins hebben kunnen reageren. Een onthouding van goedkeuring brengt natuurlijk wel met zich mee dat de gemeenteraad de bestemming opnieuw moet bekijken. Inspraak is dan alsnog mogelijk.

7. Het tweede aspect betreft de relatie tussen vergunningsvrij bouwen en de bestemming. Het bestemmingsplan is in eerste instantie gedeeltelijk goedgekeurd bij besluit van 19 juni 2001 en in werking getreden op 19 februari 2002. Het goedkeuringsbesluit is gedeeltelijk vernietigd bij uitspraak van 11 juni 2003. Er zijn geen voorlopige voorzieningen getroffen. Het plan heeft gedurende bijna anderhalf jaar rechtskracht gehad. In die periode zijn zestien bouwvergunningen aangevraagd, die ook moesten worden verleend, en zijn vergunningsvrij bouwwerken opgericht of gebouwen aangepast. Volgens vaste jurisprudentie wordt een woonbestemming toegekend aan gronden waarop zich een woning bevindt, waarvoor een bouwvergunning is verleend die rechtens onaantastbaar is geworden. Het rechtszekerheidsbeginsel brengt met zich mee dat in een rechtens onaantastbare bouwvergunning voor een verbouwing of een uitbreiding van een recreatiewoning tot woning, het recht besloten ligt deze te mogen gebruiken voor permanente bewo-

ning. De vernietiging van een goedkeuringsbesluit heeft geen terugwerkende kracht ten aanzien van bouwvergunningen die zijn verleend op basis van een tijdelijk van kracht geweest zijnde bestemmingsplan (ABRvS 21 december 1999, *Gst.* 2000, 7112, 3 en *BR* 2000, p. 491, m.n. H.J. de Vries en *NJB* 2000, p. 162 (Tegelen). Zie ook J.M.H.F. Teunissen, *De gevolgen van vernietiging van de goedkeuring van een bestemmingsplan*, *Gst.* 2000, 7114, 1).

8. In dit geval zijn door appellanten vergunningsvrij verbouwingen uitgevoerd. Deze verbouwingen waren vergunningsvrij vanwege de woonbestemming. In het Bblb is als één van de voorwaarden voor het bouwen van beperkte betekenis in de zin van artikel 43, eerste lid, onderdeel c, van de Woningwet opgenomen dat de gronden waarop de woning of het woongebouw is gesitueerd, voor permanente bewoning moet zijn bestemd (zie artikel 2, onder a, sub 6; onder b, sub 5; en onder d, sub 9). Op grond van deze bepalingen is het mogelijk om een kleine aan- of uitbouw, een klein bijgebouw en een beperkte dakkapel vergunningsvrij op te richten bij een woning.² Appellanten stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel in dit geval tot toekenning van een woonbestemming verplichten.

9. De Afdeling is van oordeel dat gedeputeerde staten door goedkeuring te onthouden niet in strijd met het gelijkheidsbeginsel of het rechtszekerheidsbeginsel hebben gehandeld. De motivering voor dit oordeel is gelegen in de omstandigheid dat appellanten wisten of redelijkerwijze konden weten dat de bestemming nog niet onherroepelijk was. Appellanten hebben het risico genomen dat 'het aldus gebouwde niet blijvend ten behoeve van of ten dienste van permanente bewoning zou mogen worden gebruikt' en dit risico dient voor hun rekening te blijven.

10. De grens tussen wel of geen woonbestemming is nu dun: iemand die in de periode dat voor zijn gronden een woonbestemming van kracht was, ver-

2. Niet gekoppeld aan een woonbestemming zijn het veranderen van een kozijn of van een erf- of perceelafscheiding, alsmede de bouwwerken die zijn opgesomd in artikel 3 Bblb (in hoofdzaak dakramen, kleine bouwwerken op het erf, warmte- en daglichtcollectoren, antenne-installaties, rolluiken, speeltoestellen en andere veranderingen van niet-ingrijpende aard).

gunningsvrij een uitbouw aan de (recreatie)woning heeft gerealiseerd, verliest de woonbestemming; iemand die een uitbouw van dezelfde omvang wilde, maar bijvoorbeeld de kozijnopeningen heeft vergroot waarvoor een bouwvergunning nodig was (en verkregen), behoudt de woonbestemming. De gevolgen van een klein verschil zijn aldus fors te noemen.

11. Volgens mij staat niet ter discussie dat het vergunningsvrij gebouwde mag blijven staan. In de eerdergenoemde uitspraak Tegelen overwoog de Afdeling dat de wetgever niet zo'n rechtsonzekere situatie in het leven heeft willen roepen dat aan de vernietiging terugwerkende kracht moet worden toegekend. Tevens is de verlening van een bouwvergunning geen rechtsgevolg van het goedkeuringsbesluit en kan de vergunning niet worden getroffen door een terugwerkende kracht. De Afdeling refereert ook in bovenstaande uitspraak aan dit aspect (r.o. 2.10.4). Omdat het voorgaande ook geldt voor de rechtmatigheid van het vergunningsvrij gebouwde, behoeven de veranderingen niet ongedaan te worden gemaakt.

12. Zoals gezegd, kan het gebruik als woning echter niet worden voortgezet. De motivering daarvoor is gelegen in het feit dat de bestemming nog niet onherroepelijk was en appellanten dit wisten of moesten weten. Hoewel dit ook geldt voor een bouwvergunning, verbindt de Afdeling hier andere gevolgen aan. Ten aanzien van de bouwvergunning wordt aangenomen dat de wetgever niet kan worden geacht zo'n rechtsonzekere situatie in het leven te hebben willen roepen. Kennelijk geldt dit niet ten aanzien van vergunningsvrij bouwen. In de uitspraak wordt echter niet duidelijk waarom een ander rechtsgevolg wordt verbonden aan dezelfde omstandigheden. Dit klemmt temeer nu de verwijzing van de Afdeling naar de uitspraak van Tegelen in dit verband niet zonder betekenis moet worden geacht. De uitspraak Tegelen is gedaan toen er nog niet vergunningsvrij bouwwerken konden worden opgericht die echt iets konden toevoegen aan het woongenot. Daarbij geldt dat de wetgever, indachtig de uitspraak Tegelen, in het Bblb niet het woord 'onherroepelijk' heeft toegevoegd aan de verwijzing naar 'bestemd voor permanente bewoning'. Om deze redenen is het jammer dat het onderscheidend verschil niet is verklaard.

13. Mijns inziens is een uitgebreidere overweging niet alleen op zijn plaats, maar ook mogelijk. Volgens mij zou het onderscheidend verschil gezocht moeten worden in het feit dat het bouwwerken van ondergeschikte aard betreft. Een dergelijk bouwwerk kan niet met zich meebrengen dat de bestemming van de gronden waarop het woongebouw zelf is gesitueerd, wordt veranderd. Wellicht komt dit in een latere uitspraak uitgebreider aan de orde.

Marco Erkens

06-27

ABRvS 9 november 2005, nr. 200405773/1, Harderwijk/bestemmingsplan 'Buitengebied'

Ingevolge artikel 5, eerste lid, van de planvoorschriften, voorzover hier van belang, zijn de gronden met de bestemming 'Recreatief gebied met landschappelijke en natuurwaarden' bestemd voor de hoofdoel-einden bedrijfsmatige verblijfsrecreatie, behoud en herstel van landschappelijke waarden, en behoud en herstel van natuurwaarden. Ingevolge deze bepaling is het doel 'verblijfsrecreatie' beperkt tot de op de plankaart als 'verblijfsrecreatieterrein' aangegeven gronden, welke gronden bedrijfsmatig worden geëxploiteerd.

De Afdeling is van oordeel dat verweerder aan de onthouding van goedkeuring aan de plandelen met de bestemming 'Recreatief gebied met landschappelijke en natuurwaarden' een onvolledige motivering ten grondslag heeft gelegd. Daartoe wordt ten eerste overwogen dat onduidelijk is hoe verweerder en de gemeenteraad zich de verwezenlijking van de bedrijfsmatige exploitatie van vakantiewoningen die in particulier eigendom zijn en die thans niet bedrijfsmatig worden geëxploiteerd, hebben voorgesteld. Voorts acht de Afdeling het uit een oogpunt van rechtszekerheid voor eigenaren van recreatiewoningen en exploitanten van verblijfsrecreatieterreinen onaanvaardbaar dat het plan geen nadere definiëring van bedrijfsmatige exploitatie van plandelen met de genoemde bestemming bevat.